

ΠΕΡΙ ΕΧΙΑΝΗΣ.

Ἐν τῇ τελευταίᾳ ἐπιστημονικῇ αὐτοῦ ὁμιλίᾳ ὁ Κύριος Ἐβρίκος Παρβίλ ἀποδεικνύει διὰ πληθὺς παραδειγμάτων ὅτι, ἐναντίον τῆς ὀλίγου διαδεδομένης γνώμης, ἡ ἔχιδνα δύναται νὰ φέρῃ θανατηφόρα δῆγματα. Εἶναι λοιπὸν ἀναπόφευκτον ἅμα ὡς ἤθελε δηχθῆ τις νὰ λάβῃ ταχέα καὶ ἐνεργὰ μέτρα. Ἴδου διὰ τίνων συμβουλῶν ὁ Κ. Παρβίλ περαίνει τὸν λόγον του.

Ὅταν τὸ δῆγμα δὲν ἦναι θανατηφόρον παράγει γενικὰ συμπτώματα μᾶλλον ἢ ἦτον βαρέα, δυνάμενα νὰ διατηρηθῶσι ἐπὶ πολλοὺς μῆνας.

Ὡς πρὸς τὴν θεραπείαν τοῦ δῆγματος αὕτη συνίσταται εἰς τὴν ἐμπόδισιν τῆς διαβάσεως τοῦ δηλητηρίου ἐν τῇ κυκλοφορίᾳ, νὰ ἀφαιρεθῇ τὸ δηλητήριον ἢ νὰ καταστραφῇ ἐν τῇ θέσει του. Ὡς πρὸς τὴν πρώτην περίπτωσιν, πρέπει νὰ τεθῶσιν εἰς ἢ πολλοὶ ἐπίδεσμοι μεταξὺ τοῦ πληγωθέντος μέρους καὶ τῆς ρίζης τοῦ μέλους· ὡς πρὸς τὸ δεύτερον, πρέπει νὰ ἀποπλυθῇ ἡ πληγὴ μὲ ὕδωρ ἢ μὲ τὸ προχειρότερον ὑγρὸν, νὰ μεγαλυθῇ, νὰ ἀφαιρεθῶσι τὰ ὑγρά καὶ τὸ αἷμα, εἴτε διὰ θλίψεως, εἴτε διὰ σικύας, καὶ νὰ καυτηριασθῇ.

Ὡς πρὸς τὰ ἐν χρήσει καυτήρια τὸ καλλίτερον εἶναι ἡ ἀμμωνία· ἀκολουθῶς εἶναι ὁ πιπυρακτωμένος σίδηρος, ὁ χλωριοῦχος ψευδάργυρος καὶ τέλος τὸ φινικὸν ὄξύ.

Οἱ ἄγγλοι ἰατροὶ ἐπαινοῦσι πολὺ μέσον θεραπευτικὸν ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ἰθαγενέσι καὶ εἰς τὸ ὅποιον ὁμολογοῦμεν ὅτι ἔχομεν μεγάλην ἐμπιστοσύνην. Συνίσταται εἰς τὴν παραγωγὴν ἰδρώτων, παρέχοντες τῷ ἀσθενεὶ οἶνοπνευματώδη ποτὰ λίαν θερμὰ καὶ ἄφθονα.

Ἐπὶ τέλος πᾶς δηχθεὶς ὑπὸ ἐχίδνης ὀφείλει νὰ προστρέξῃ ἀμέσως εἰς τὴν ἐξῆς θεραπείαν· ἐπίδεσμον, καυτηρίασιν καὶ κα-

τάποσιν θερμῶν ποτῶν ἀρωματικῶν καὶ οἶνοπνευματωδῶν.

Σ. Στάης.

ΒΕΤΤΓΕΡ Ο ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ ΤΩΝ ΔΡΕΣΔΙΚΩΝ ΣΙΝΟΚΕΡΑΜΩΝ

(κοινῶς γαρρορίων).

Λ'.

Ἐτυγχάνομεν περιπατοῦντες ἡμέραν τινὰ τοῦ παρελθόντος Ἀπριλίου (1) ἐγὼ τε καὶ φίλος τις ἐν τῷ λαμπρῷ μικρῷ κήπῳ τοῦ ἐν Δρέσδῃ Ἰαπωνικοῦ Παλατίου. Ἦτο μία τῶν πρώτων ἐκείνων τοῦ ἔαρος ἡμερῶν, καθ' ἃς τὸ χειμερινὸν ψῦχος μάλιστα εἶνε μεμετριάσμενον καὶ καθ' ἃς ἐκλέγει τις προπεφυλαγμένας ἀσκίους ἀτραποὺς, οἷας ὁ κήπος ἐκεῖνος παρέχει. Λόγου δ' ἐμπροσθέντος περὶ τῶν κατὰ τὴν Σινικὴν, πλείσθ' ὅσα συνεδιελεγόμεθα περὶ τῶν ἐν αὐτῇ οἰκούντων τριακοσίων ἑκατομμυρίων αἰνιγματωδῶν βαρβάρων. Φυσικῶ δὲ τῷ λόγῳ συνεφωνοῦμεν θεωροῦντες αὐτοὺς «ὡς λίαν στενοκέφαλα τέρατα», πανούργα μὲν κατὰ τὴν ἀποξήρυνσιν τῶν φύλλων τοῦ τεύλου, ἀδηφάγα δὲ κατὰ τὴν κατάβρωσιν τῶν ἀργυρῶν δολλαρίων· ἀλλὰ δὲν ἠδυνάμεθα νὰ ἀνεύρωμεν ἐν αὐτοῖς προσόν τι δυνάμενον, ἵνα τοὺς ἐξαιρέσῃ τῆς κατὰ τὸν δέκατον ἔννατον αἰῶνα κοινῆς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους τύχης — τῆς ὑποταγῆς δηλονότι εἰς τὰς τῶν ξένων ἐπιταγὰς. Φυσικὸν δὲ ἐφαίνετο ἡμῖν μόνον, τὸ ὅτι ἡμεῖς οἱ Ἄγγλοι ἐφιέμεθα ἵνα βιάσωμεν αὐτοὺς ν' ἀπογευθῶσι τῶν ἐκπολιτιστικῶν ἡδυσμάτων τοῦ τῆς ἐπεμβάσεως νόμου, δι' οὗ νῦν αἱ διεθνεῖς σχέσεις διέπονται, τοσοῦτον ἐναρμονίως, ὡς ἡμεῖς ἅπαντες γινώσκομεν, καὶ ἐνεργοῦντος ὅσον ἡ αὐτὴ πρόνοια ἐνεργεῖ ἐπὶ τῶν οὐρανίων σωμάτων. Διατὶ ἤθελον ἐξαιρεθῆ οὔτοι ἀφοῦ

(1) Ἡ βιογραφία αὕτη ἐγράφη κατὰ τὰ 1857.